

ממש. בא ישעיה ופרשה, שכתוב
(ישעיה נד) וממחיתה כי לא תקרב
אליו. ולכן נקודה באמצע, שלא
תהיה חטאה. שאלו לא היתה
נקודה, תהיה חטאה. וחלוף בין
ט' לת' שברו את הצד האחר,
ברור (שלה) של הדבר.

אתם החברים, שלא שמתם את
רבי שמעיה חסיד, אומרים
שבחמשת מיני דגן אין חלק לצד
האחר. ולא כן, שהרי כל מה
שנכלה בארץ יש בו חלק לצד
האחר, ומהו חלקו? מוז שיתדפנו
רוח, שכתוב (תהלים א) לא כן
הרשעים כי אם כמץ אשר תדפנו
רוח, וזוהי רוח של קדשה. וכתוב
(שם א) כי רוח עברה בו ואיננו
וגו'. משום שרוח הקדש מפזרתו
בכל צדדי העולם שלא ימצא. זה
בנקבה. הזכר מהו? תבן.

ומזין ותבן הולכים פאחד, ולכן
פטור ממעשר, שאין בו חלק
בקדשה. ה' - דגן בנקיון (של דגן)
בלי תבן ומוץ. ח"ט - זכר ונקבה,
מוץ ותבן. ה' בנקיון הדגן. ולכן
שלמות העץ הוא חטה, והעץ
שחטא בו אדם הראשון היה
חטה, שהפל הוא בסוד, ובדבר
חטה. (בקדשה ה' נקיון הדגן בלי תבן ומוץ,
ועל זה שלמות האילן הוא חטה, והכל הוא בסוד
החטה) תמה רבי אלעזר ותמהו
החברים. אמר רבי אלעזר, ודאי
כך זה.

אמר אותו תינוק, כך זה בודאי
הפסוק שהיינו שרויים בו, שהרי
שעורה קדמה לבא לעולם, והיא
מתקנת למאכל בהמה סתם. היא
סוד אלף הרים שמגדלים בכל
יום, והיא אוכלת אותם. ונקראת
לחם תרומה, אכל של אותה
תרומה, (ונקראת) ונקרכת בלילה,
שהרי כתוב (ויקרא כב) וְבֵּן הַשֶּׁמֶשׁ

אכלה לזן. ואקרי לחם

חבריאי קדמאי פרישו מלה דא, ושרו לה
מרחיק, חטה סתם. אתו בתראי
ואמרו, חטה ממש. אתא ישעיה ופריש לה,
דכתיב, (ישעיה נד) וממחיתה כי לא תקרב אליו,
ועל כן נקודה באמצעיתא, דלא יהא חטאה,
דאלו נקודה לא הוי, חטאה להוי. וחלופא
בין ט' לת', תבירו לסטרא אחרא, ברירו (כ"א
דילה) דמילה.

אתון חבריאי, דלא שמתון לרבי (דף קפ"ט ע"א)
שמעיה חסידא, אמרין דבחמשת זיני
דגן, לא אית חולקא לסטר אחרא. ולא הכי,
דהא כל מה דאתבלי בארעא, לסטר אחרא
אית ביה חולקא. ומאן חולקא אית ליה. מוז
דיתדפנו רוח, דכתיב, (תהלים א) לא כן הרשעים
כי אם כמץ אשר תדפנו רוח. ודא הוא רוחא
דקדושה, וכתוב (תהלים א) כי רוח עברה בו ואיננו
וגו'. בגין דרוח קדשא מפזר ליה בכל סטרין
דעלמא, דלא ישתכח. דא בניקבא. דכורא
מאי הוא. תבן.

ומזין ותבן פחדא אזלין, ועל דא פטור
ממעשר. דלית בהו חולקא בקדושה.
ה', דגן בנקיון (דגן) בלא תבן ומוץ. ח"ט דבר
וניקבא, מוז ותבן, ה': בנקיון דדגן. ועל דא
שלימו דאילנא חטה איהו ואילנא דחטא ביה
אדם הראשון חטה הוה. דכלא איהו ברזא,
ובמלה דחטה. (כ"א בקדושה ה' נקיון דדגן בלא תבן ומוץ ועל דא
שלימו דאילנא חטה איהו וכלא איהו ברזא דחטה) תנוה רבי
אלעזר, ותוהו חבריאי, אמר רבי אלעזר,
ודאי הכי הוא.

אמר ההוא ינוקא, הכי הוא ודאי, קרא דשרינן
ביה, דהא שעורה אקדים למיתי לעלמא.
ואיהו מתתקן למיכלא דבעירא סתם, איהו
רזא דאלף הרים, דמגדלין בכל יומא, והיא